

Милости и правды ⁴
красноран украинців на волю
волю від денікінців

Милости! Вампи нехотят быть казды, но конст.
 Аврыл 1919 года, мым глазами осматривая с нами.
 мым и правдым и красноран на волю нехотят
 наг Колчаном.

Милости и красноран украинців на волю нехотят
 наг денікінців.

Красноран украинців нехотят, Колчаном,
 и красноран украинців на волю. В украинців
 конст. волю нехотят денікінців. Нехотят конст.
 наг сабы, мым наг конст. денікінців, наг конст.
 наг конст. денікінців наг конст. денікінців.
 Нехотят конст. денікінців, мым конст. денікінців
 конст. денікінців конст. денікінців, мым конст. денікінців.

Правдым и красноран украинців нехотят
 конст. денікінців с нами украинців, конст. денікінців
 конст. денікінців и правдым конст. денікінців ^{наг конст.}
 конст. денікінців Колчаном и конст. денікінців. Конст.
 конст. денікінців конст. денікінців конст. денікінців на.
 конст. денікінців и конст. денікінців конст. денікінців.

На украинців конст. денікінців конст. денікінців

Ensimmäinen sivu V. I. Leninin käsikirjoituksesta
 „Kirje Ukrainan työläisille ja talonpojille Denikinistä saavutettujen
 voittojen johdosta”. — Joulukuun 28 pnä 1919

Pienennetty

KIRJE UKRAINAN TYÖLÄISILLE JA TALONPOJILLE DENIKINISTÄ SAAVUTETTUIEN VOITTOJEN JOHDOSTA

Toverit! Neljä kuukautta sitten, elokuun lopulla 1919, käännyin työläisten ja talonpoikien puoleen kirjeellä Koltshakista saavutetun voiton johdosta.

Nyt julkaisen samanluontoisen kirjeen Ukrainan työläisille ja talonpojille Denikinistä saavutettujen voittojen johdosta.

Punaiset joukot ovat vallanneet Kievin, Poltavan, Harkovin ja etenevät voitokkaasti Rostovia kohti. Ukrainassa leimuaa kapina Denikiniä vastaan. On koottava kaikki voimat, jotta saataisiin lyödyksi lopullisesti Denikinin joukot, jotka ovat yrittäneet palauttaa tilanherrojen ja kapitalistien vallan. Denikinistä on tehtävä loppu saadaksemme turvaksi itsemme pienimmältäkin uuden hyökkäyksen vaaralta.

Ukrainan työläisten ja talonpoikien pitää tutustua niihin opetuksiin, joita kaikille venäläisille talonpojille ja työläisille antoi se kokemus, joka saatiin kun Koltshak valtasi Siperian ja punaiset joukot vapauttivat Siperian monia kuukausia kestäneen tilanherrojen ja kapitalistien sarron jälkeen.

Denikinin herruus on ollut Ukrainassa yhtä raskas koetus kuin oli Koltshakin herruus Siperiassa. Epäilemättä tuon raskaan koetuksen antamien opetusten seurauksena Ukrainan — samoin kuin Uralin ja Siperiankin — työläiset ja talonpojat alkavat selvemmin käsittää Neuvostovallan tehtäviä ja päättäväisemmin puolustaa sitä.

Iso-Venäjällä on tilanherrojen maanomistus hävitetty täydellisesti. Ukrainassa on tehtävä samoin, ja Ukrainan työläisten ja talonpoikien Neuvostovallan pitää varmistaa ja viedä loppuun tilanherrojen maanomistuksen täydellinen hävittäminen, Ukrainan työläisten ja talonpoikien

täydellinen vapauttaminen kaikkinaisesta tilanherrojen sorrosta sekä itse tilanherroista.

Mutta paitsi tätä ja useita muita tehtäviä, jotka ovat olleet ja ovat yhtäläisesti sekä Iso-Venäjän että Ukrainan työtätekevien ratkaistavana, Ukrainan Neuvostovallalla on myös omat erikoiset tehtävänsä. Eräs näistä erikoistehtävistä ansaitsee nykyään erittäin suurta huomiota. Se on kansallisuuskysymys eli kysymys siitä, tuleeko Ukrainasta erillinen ja riippumaton Ukrainan Sosialistinen Neuvostotasavalta, jolla on liitto- (federaatio-) suhteet Venäjän Sosialistiseen Federatiiviseen Neuvostotasavaltaan, vai yhtyykö Ukraina Venäjän kanssa yhdeksi Neuvostotasavallaksi. Kaikkien bolshevikkien, kaikkien valvutuneiden työläisten ja talonpoikien on tarkoin harkittava tätä kysymystä.

Sekä VSFNT:n (Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan) Yleisvenäläinen Toimeenpaneva Keskuskomitea että Venäjän kommunistinen bolshevikkien puolue ovat tunnustaneet Ukrainan riippumattomuuden. Siksi on itsestään selvää ja aivan yleisesti tunnustettua, että ainoastaan Ukrainan työläiset ja talonpojat itse voivat ratkaista ja ratkaisevatkin omassa Yleisukrainalaisessa Neuvostojen edustajakokouksessaan kysymyksen, liitetäänkö Ukraina Venäjään vai jätetäänkö se itsenäiseksi ja riippumattomaksi tasavallaksi ja nimenomaan millainen liittyöyhteys on viimeksi mainitussa tapauksessa luotava tämän tasavallan ja Venäjän välille.

Kuinka tämä kysymys on ratkaistava työtätekevien etujen kannalta, siltä kannalta, että heidän taistelunsa työn vapauttamiseksi pääoman ikeestä olisi menestyksellistä?

Ensinnäkin työn edut vaativat eri maiden ja eri kansakuntien työtätekevien mitä täydellisintä keskinäistä luottamusta ja mitä lujinta liittoa. Tilanherrojen ja kapitalistien, porvariston kannattajat pyrkivät erottamaan työläiset toisistaan, voimistamaan kansallisuuksien välistä eripuraisuutta ja vihaa heikentääkseen siten työläisiä ja lujittaakseen pääoman valtaa.

Pääoma on kansainvälinen voima. Sen voittamiseen tarvitaan työläisten kansainvälistä liittoa, työläisten kansainvälistä veljeyttä.

Me olemme kansallisuusvihan, kansallisuuksien välisen eripuraisuuden ja kansallisen karsinoitumisen vastustajia.

Me olemme kansainvälisyyden kannattajia, internationalisteja. Meidän pyrkimyksenämme on maailman kaikkien kansakuntien työläisten ja talonpoikien tiivis yhteenliittyminen ja täydellinen yhdistyminen yhdeksi maailman Neuvostotasavallaksi.

Toiseksi työtätekevien ei pidä unohtaa, että kapitalismi on jakanut kansakunnat sortaviin, suurvaltaisiin (imperialistisiin), kaikkia oikeuksia ja etuoikeuksia nauttiviin kansakuntiin, joita on vähäinen määrä, ja sorrettuihin, riippuvaisiin ja puolittain riippuvaisiin, epäyhdenvertaisiin kansakuntiin, joita on valtaenemmistö. Vuosien 1914—1918 mitä rikollisin ja taantumuksellisin sota syvensi entisestään tätä jakoa ja voimisti tällä pohjalla vihaa ja suuttumusta. Ukrainan kansakunnan kaltaisten oikeudettomien ja riippuvaisten kansojen keskuudessa on vuosisatojen mitaan patoutunut suuttumusta ja epäluottamusta Iso-Venäjän kansakunnan kaltaisia sortavia ja suurvaltakansakuntia kohtaan.

Me haluamme kansakuntien *vapaaehtoista* liittoa, sellaista liittoa, joka ei salli minkään kansakunnan harjoittavan väkivaltaa toista kohtaan, sellaista liittoa, jonka perustana on mitä täydellisin luottamus, veljellisen yhtenäisyyden selvä tajuaminen, täysin vapaaehtoinen sopimus. Sellaista liittoa ei voida luoda heti; sen aikaansaamiseksi on tehtävä työtä mitä kärsivällisimmin ja varovaisimmin, jottei pilattaisi asiaa eikä herätettäisi epäluuloa ja jotta voitaisiin vapautua siitä epäluottamuksesta, minkä vuosisatojen kuluessa tilanherrojen ja kapitalistien harjoittama sorto, yksityisomistus sekä omaisuuden jaosta ja uudelleen jaosta aiheutunut viha ovat jättäneet.

Siksipä pyrkiessämme jatkuvasti kansakuntien yhtenäisyyteen, tuomitessamme sääliittä kaiken, mikä erottaa niitä toisistaan, meidän pitää olla sängen varovaisia, kärsivällisiä, peräänantavia kansallisen epäluottamuksen jätteisiin nähden. Meidän on oltava peräänantamattomia ja leppymättömiä kaikkeen siihen nähden, mikä koskee työn perusetuja taisteltaessa työn vapauttamiseksi pääoman ikeestä. Sen sijaan kysymys siitä, miten on määriteltävä valtiolliset rajat nyt, tilapäisesti — sillä me pyrimme valtiollisten rajojen täydelliseen poistamiseen —, ei ole pääkysymys eikä tärkeä, vaan toisarvoinen kysymys. Tässä asiassa voidaan ja pitää odottaa, sillä talonpoikien ja pienisäntien

laajoissa joukoissa on kansallinen epäluottamus usein sangeen piintynyttä, ja hätiköimällä saatetaan vain voimistaa sitä, s.o. vahingoittaa täydellisen ja lopullisen yhtenäisyyden asiaa.

Venäjän työläisten ja talonpoikien vallankumouksen, 1917 Lokakuun-Marraskuun vallankumouksen kokemus, Venäjän ja koko maailman kapitalistien ristiretkeä vastaan käydyn kaksivuotisen voitokkaan taistelun kokemus on osoittanut selvääkin selvemmin, että kapitalistien on onnistunut väliaikaisesti käyttää hyväkseen puolalaisten, latvia-laisten, eestiläisten ja suomalaisten talonpoikien ja piensäntien kansallista epäluottamusta isovenäläisiä kohtaan ja kylvää tähän epäluottamukseen pohjautuvaa epäsopua niiden ja meidän välillä. Kokemus on osoittanut, että tämä epäluottamus hälvenee ja katoaa vain kovin hitaasti, ja mitä varovaisempia ja kärsivällisempiä ovat isovenäläiset, jotka olivat sortava kansakunta kauan aikaa, sitä varmemmin tuo epäluottamus katoaa. Juuri tunnustamalla Puolan, Latvian, Liettuan, Eestin ja Suomen valtioiden itsenäisyyden me saavutamme hitaasti, mutta varmasti luottamusta pienten naapurivaltioiden takapajuisimpien työtätekevien joukkojen keskuudessa, joita kapitalistit ovat eniten petkuttaneet ja pimittäneet. Juuri siten me irroitamme varmimmin ne niiden „omien” kansallisten kapitalistien vaikutuksesta, voittamme varmimmin niiden täyden luottamuksen ja johdatamme ne tulevaa yhtenäistä kansainvälistä Neuvostotasavaltaa kohti.

Niin kauan kuin Ukrainaa ei ole vapautettu täydellisesti Denikinin joukoista, Ukrainan hallituksena on oleva Yleisukrainalainen vallankumouskomitea, kunnes kokoontuu Yleisukrainalainen Neuvostojen edustajakokous. Ukrainalaisten bolshevikki-kommunistien rinnalla tuossa Vallankumouskomiteassa toimii hallituksen jäsenenä myös ukrainalaisia borotbalaiskommunisteja. Borotbalaiset eroavat bolshevikeista muun muassa siinä, että ne vaativat Ukrainalle ehdotonta riippumattomuutta. Bolshevikit eivät tee *siitä* erimielisyyden ja hajaannuksen aihetta eivätkä pidä *sitä* minään haittana proletaariselle yhteistoiminnalle. Kommunistien ei ole syytä olla eri mieltä kansallisista rajoista eikä siitä onko valtioiden välisen yhteyden oltava federatiivisen vai muunlaisen, kunhan ollaan yksimielisiä taisteltaessa pääoman iestä vastaan proletariaatin dikta-

tuurin puolesta. Bolshevikkien keskuudessa on Ukrainan täydellisen riippumattomuuden kannattajia, on enemmän tai vähemmän lujan federatiivisen yhteyden kannattajia sekä niitä, jotka kannattavat Ukrainan täydellistä liittämistä Venäjään.

Näistä kysymyksistä ei saa olla eri mieltä. Nämä kysymykset ratkaisee Yleisukrainalainen Neuvostojen edustajakokous.

Jos isovenäläinen kommunisti vaatii Ukrainan liittämistä Venäjään, ukrainalaiset saattavat helposti epäillä hänen kannattavan sellaista politiikkaa vanhan isovenäläisen nationalismin ja imperialismien ennakkoluulojen takia eikä sen vuoksi, että proletaarit olisivat yhtenäisiä taistellussaan pääomaa vastaan. Tällainen epäluottamus on luonnollista, tietystä määrin kiertämätöntä ja perusteltuakin, sillä isovenäläiset ovat vuosisatojen mittaan tilanherrojen ja kapitalistien ikeen alaisina ollessaan omaksuneet isovenäläisen shovinismin häpeällisiä ja iljettäviä ennakkoluuloja.

Jos ukrainalainen kommunisti vaatii Ukrainan ehdotonta valtiollista riippumattomuutta, hänen voidaan epäillä kannattavan sellaista politiikkaa pikkuporvarien, pienisäntien kansallisten ennakkoluulojen vuoksi eikä ukrainalaisten työläisten ja talonpoikain tilapäisiä etuja silmälläpitäen näiden taistellessa pääoman iestä vastaan. Kokemus on näet osoittanut meille satoja kertoja, että eri maiden pikkuporvarilliset „sosialistit” — kaikenlaiset puolalaiset, latvialaiset, liettualaiset kvasi-sosialistit, gruusialaiset menshevikit, eserrät ynnä muut — ovat naamioituneet proletariaatin kannattajiksi vain voidakseen petoksella harjoittaa politiikkaansa, sopia „oman” kansallisen porvaristonsa kanssa vallankumouksellisten työläisten vahingoksi. Siitä on meille esimerkiksi Kerenskin aika Venäjällä helmikuussa—lokakuussa 1917 ja samaa olemme havainneet ja havaitsemme kaikissa maissa.

Näin ollen isovenäläisten ja ukrainalaisten kommunistien välillä syntyy hyvin helposti molemminpuolista epäluottamusta. Miten pitäisi taistella tätä epäluottamusta vastaan? Miten se voitaisiin poistaa ja saavuttaa keskinäinen luottamus?

Paras keino siihen on yhteistyö proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan puolustamiseksi taistelussa kaikkien

maiden tilanherroja ja kapitalisteja vastaan, niitä yrityksiä vastaan, joita nämä tekevät palauttaakseen kaikkivaltansa. Tämä yhteinen taistelu osoittaa selvästi käytännössä, että ratkaistakoon kysymys valtiollisesta riippumattomuudesta tai valtakunnan rajoista miten tahansa, isovenäläisten ja ukrainalaisten työläisten luja sotilaallinen ja taloudellinen liitto on kuitenkin välttämätön, sillä muuten „Ententen”, „liittolaisvaltojen”, t.s. liittoutuneiden rikkaimpien kapitalistimaiden, Englannin, Ranskan, Amerikan, Japanin ja Italian kapitalistit nujertavat ja kuristavat meidät yksitellen. Taistelumme Koltshakia ja Denikiniä vastaan, joita nuo kapitalistit varustivat rahalla ja aseilla, osoitti selvästi, että tuo vaara on olemassa.

Se, joka vahingoittaa isovenäläisten ja ukrainalaisten työläisten ja talonpoikain yhtenäisyyttä ja läheistä liittoa, auttaa Koltshakeja, Denikinejä ja koko maailman kapitalistisaalistajia.

Sen vuoksi meidän, isovenäläisten kommunistien, on mitä ankarimmin taisteltava keskuudessamme esiintyvän isovenäläisen nationalismin pienenimpiäkin ilmauksia vastaan, sillä nämä ilmaukset, jotka yleensä ovat kommunismin kavaltamista, aiheuttavat mitä suurinta vahinkoa erottamalla meidät ukrainalaisista tovereista ja auttamalla siten Denikiniä ja Denikinin kapinaliikettä.

Sen vuoksi meidän, isovenäläisten kommunistien, pitää antaa perään selvitellessämme erimielisyyksiä ukrainalaisten bolshevikki-kommunistien ja borotbalaisten kanssa, kun erimielisyydet koskevat Ukrainan valtiollista riippumattomuutta, sen ja Venäjän välisen liiton muotoja ja yleensä kansallisuuskysymystä. Kaikkien meidän, niin isovenäläisten, ukrainalaisten kuin minkä tahansa muunkin kansakunnan kommunistien pitää olla peräänantamattomia ja leppymättömiä proletarisen taistelun kysymyksissä — ne ovat perustavan tärkeitä ja samanlaisia kaikilla kansakunnilla —, proletariaatin diktatuurin kysymyksissä sekä niissä kysymyksissä, jotka koskevat porvariston kanssa sovittelemisen ja meitä Denikinin hyökkäyksiltä puolustavien voimien hajottamisen ehkäisyä.

Niin isovenäläisten kuin ukrainalaistenkin työläisten ja talonpoikien peruspyrkimyksenä on voittaa Denikin, murskata hänet ja tehdä mahdottomaksi moisen päällekkarkauk-

sen toistuminen. Taistelu on oleva pitkälinen ja vaikea, sillä koko maailman kapitalistit auttavat Denikiniä ja tulevat antamaan apuaan kaikenkaltaisille Denikineille.

Meidän isovenäläisten ja ukrainalaisten työläisten pitää käydä tätä pitkälistä ja vaikeaa taistelua läheisessä liitossa keskenämme, sillä yksitellen emme varmaankaan siitä suoriudu. Olkoot Ukrainan ja Venäjän rajat mitkä tahansa, olkoot niiden välisten valtiollisten suhteiden muodot millaiset tahansa se ei ole niinkään tärkeätä, siinä voidaan ja pitää tehdä myönnytyksiä, siinä voidaan kokeilla yhtä, toista ja kolmattakin — siitä työläisten ja talonpoikien asia, kapitalismin voittamisen asia ei tuhoudu.

Mutta ellemme pysty säilyttämään läheisintä liittoamme, liittoa Denikiniä vastaan, omien maittemme ja kaikkien maiden kapitalisteja ja suurtilallisia vastaan tähdättyä liittoa, niin silloin työkansan asia varmasti pysähtyy moniksi pitkiksi vuosiksi siinä mielessä, että kapitalistit *voivat* silloin nujertaa ja kuristaa sekä Neuvosto-Ukrainan että Neuvosto-Venäjän.

Kaikkien maiden porvaristo ja kaikenkaltaiset pikkuporvarilliset puolueet, „luokkasovittelu”-puolueet, jotka katsovat mahdolliseksi liittoutua porvariston kanssa työläisiä vastaan, ovat ennen kaikkea pyrkineet erottamaan eri kansallisuuksiin kuuluvat työläiset toisistaan, lietsomaan epäluottamusta, horjuttamaan työläisten lujaa kansainvälistä liittoa ja kansainvälistä veljeyttä. Mikäli porvaristo onnistuu siinä, on työläisten asia menetetty. Voittakoot siis Venäjän ja Ukrainan kommunistit kärsivällisellä, sitkeällä ja tarmokkaalla yhteistyöllään kaikenkaltaisen porvariston nationalistiset vehkeilyt, kaikenlaiset nationalistiset ennakkoluulot ja näyttäkööt he maailman työtätekeville esimerkkiä todella lujasta eri kansakuntiin kuuluvien työläisten ja talonpoikien liitosta taistelussa Neuvostovallan puolesta tilanherrojen ja kapitalistien sorron hävittämiseksi, taistelussa maailman Federatiivisen Neuvostotasavallan puolesta.

N. Lenin

28. XII. 1919.

„Pravda” № 3,
tammikuun 4 pnä 1920

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstistä, joka on tarkistettu
käsikirjoituksen mukaan